

Cuvânt pastoral la Sărbătoarea Nașterii Domnului

† **ANDREI,**

**DIN MILA LUI DUMNEZEU,
EPISCOP AL COVASNEI ȘI HARGHITEI**

*Iubitului nostru cler, cinului monahal și drept-credincioșilor creștini,
har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl, iar de la noi,
părintească binecuvântare*

Iubiți credincioși

Cântarea tradițională bisericească ne vestește în fiecare an cu prilejul prăznuirii Nașterii Domnului că întrupându-Se El printre noi, a „Răsărit lumina cunoștinței”. Tot din troparul sărbătorii mai aflăm că El, Cel care ne aduce „lumina cunoștinței”, El Însuși, fiind lumina (Ioan 9, 5), este recunoscut ca fiind „Răsăritul cel de sus”, pogorât din ceruri, de la Tatăl, întrupat prin lucrarea Duhului Sfânt.

Creștinismul începe în istorie cu Nașterea Domnului, întruparea Fiului lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură ne spune: „Cuvântul (Logosul) trup S-a făcut” (Ioan 1, 14). Faptul că vine „de Sus” înseamnă că vine de la Dumnezeu, că e Unul din Treime, Fiul lui Dumnezeu, căci prin „Cel de Sus” noi, credincioșii, L-am înțeles întotdeauna pe Dumnezeu. Și venind „de Sus”, nu poate fi altfel decât „Soarele dreptății”, adică Acela care face dreptate, învață, aduce și răsplătește dreptate, vrea ca lumea să trăiască după dreptate. Multe alte titluri Îi vor da Mântuitorului Evangheliștii, Apostolii, marii Sfinți Părinți și teologi, dar cele mai importante, cele mai adevărate nume și le va da El Însuși, mărturisind despre Sine și arătând locul de unde vine, de la Tatăl, ca Fiu născut mai înainte de veci, de o ființă cu Tatăl prin Care toate s-au făcut, așa cum mărturisim în Simbolul credinței. Iată, iubiții mei, identitatea Celui a cărui naștere o prăznuim astăzi.

Troparul Nașterii Îl numește pe Mântuitorul „Lumina cunoștinței”. V-ați întrebat vreodată de ce Îi dă Biserica acest nume atât de pretențios și mare? De când e lumea dorința de cunoaștere a fost țelul tuturor filozofilor, al oamenilor de știință, al înțelepților și al oamenilor înzestrați cu capacitate de gândire și meditație. Noi credincioșii credem că cele de care avem nevoie pentru dobândirea vieții veșnice, adică „Lumina cunoștinței”, ne-a venit prin Iisus Hristos, și ea se află înscrisă de cei care L-au văzut și ascultat în Sfânta Scriptură și în Sfânta Tradiție. Despre mijloacele prin care putem obține mântuirea și despre tot ceea ce trebuie să știm și să facem în legătură cu aceasta, avem toate cunoștințele de la Mântuitorul Iisus Hristos. De aceea El rămâne cu adevărat pentru noi credincioșii „Lumina cunoștinței”. Sfânta Maică Biserică a avut dintotdeauna și mai ales astăzi, într-o lume secularizată care se îndreaptă spre ură și dezbinare, misiunea de la Hristos Cel născut în iesle să propovăduiască cunoștințele despre mântuire.

În tropar noi Îl numim „Răsăritul ce de Sus”, ne afirmăm credința că El este Fiul lui Dumnezeu și de aceea primim drept mântuitoare toate descoperirile Lui, toate „cunoștințele” pe care ni le-a comunicat Dumnezeu Tatăl și credem în ele din tot sufletul nostru (Matei 22, 37). Hristos Domnul S-a născut într-o zi ca aceasta, în timpul Cezarului August (Luca 2, 1) în Bethleem Iudeii, iar troparul Îl numește „Soarele dreptății”. Libertatea de alegere a fost lăsată de Dumnezeu (Deuteronom 30, 17; Ioan 8,32). Aspirația spre dreptate este, fără îndoială, a tuturor oamenilor. Chiar și cei care fac o nedreptate altora, când este vorba despre ei înșiși, când li se face o nedreptate, protestează ca și cum ar crede în dreptate și ar fi cei mai drepti dintre oameni. Făcând așa, ei nu fac altceva decât să recunoască sfințenia dreptății, numai că nu o pun în practică. Toți suferim cumplit când ni se face o nedreptate. Ar trebui să suferim și atunci când se fac și altora nedreptăți. Este condamnabilă și atitudinea noastră de indiferență față de nedreptățile care se fac în jurul nostru, de către ceilalți, pe care noi le-am putea împiedica. Trebuie să-i compătimim pe cei nedreptățiți și să-i condamnăm pe cei ce fac nedreptăți.

„Soarele dreptății” spre aceasta ne îndeamnă, căci dreptatea nu este rezervată numai Împărăției de dincolo, ci și lumii acesteia. De aceea ne rugăm în Rugăciunea Domnească: „Precum în cer și pe pământ” (Matei 6, 10). Mântuitorul Hristos a precizat de multe ori că Împărăția Cerurilor începe de aici, din această lume (Luca 17, 1).

Dacă nu suntem drepti, dacă nu ne încălzim la acest Soare, dacă nu ne lăsăm călăuziți de El în toate zilele vieții noastre, nu vom putea moșteni viața de veci. Adesea auzim de „războaie și vești de războaie”. Oare de ce s-a ajuns la această situație în lumea de astăzi? Pentru că se calcă dreptatea, s-a înmulțit păcatul, pentru că s-a împușinat numărul dreptilor. „Soarele dreptății” a venit ca să reinstaureze dreptatea pe pământ în sens de viață dreaptă, morală, o viață virtuoasă. Ne rugăm

ca Bunul Dumnezeu să ne ierte păcatele, să se înmulțească dreptii pe pământ și dreptatea în lume. Acesta este mesajul Aceluia care S-a numit pe Sine „Soarele dreptății”, Iisus Hristos, mesaj adresat credincioșilor care Îi urmează învățătura și doresc să-I îndeplinească poruncile pentru a moșteni Raiul cel mult dorit.

Sărbătorind Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, noi cinstim cu bună cuviință pe Dumnezeu pentru darul de bucurie veșnică, dar și pentru că ne-a dat și nouă, oamenilor păcătoși, darul de a renaște, de a crește, de a ne înmulți talanții; a ne desăvârși și a moșteni bucuria veșnică.

Întâmpinăm, la fiecare naștere, taina cea mare din lume, cum alta nu mai este, zidirea vieții încredințată nouă oamenilor, astfel devenind și noi împreună-lucrători cu Dumnezeu. Ca lumina ochilor să păzim sufletele noastre, dar și trupurile noastre. Să le ferim de necurăție, pentru că prin întinarea cu orice păcat a unuia dintre noi, ne facem nevrednici a locui Dumnezeu întru noi și se vatămă și curăția fraților noștri, că precum ne putem sfinți unii pe alții, tot așa ne putem întina unii pe alții, pentru că „noi, cei mulți, suntem în Hristos un trup, iar fiecare dintre noi mădulare suntem unii altora” (Romani 12, 5).

Să avem grijă permanentă de a preamări pe Dumnezeu prin faptele noastre de dragoste frățească, românească și ortodoxă, având în inimi pe toți frații noștri creați de Dumnezeu pe fața pământului, îngăduindu-ne unii pe alții cu blândețe, ajutându-ne și sfătuindu-ne cu înțelepciune la săvârșirea faptelor bune. Să împlinim testamentul Sfântului și marelui Mitropolit al Ardealului, Andrei Șaguna: „Fiți pe pace, aveți-vă bine, nu vă sfădiți!”.

Așa vom fi făcători de pace, devenind „fii lui Dumnezeu” (Matei 8, 9), rugându-ne și de a îndemna pacea între noi, între popoare și pacea cu Dumnezeu Atoatecreatorul.

La acest Praznic Dumnezeiesc să răsună în cânt de Doxologie glasurile noastre, colindând, precum ale îngerilor la Nașterea Domnului în peștera din Bethleemul Iudeii: „Slavă întru cei de Sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voire”(Luca 2, 14).

Să nu uităm, fraților și surorilor, prăznuind Nașterea Domnului Hristos, să sărbătorim și ziua noastră de naștere! De aceea la acest Praznic este atâta bucurie dumnezeiască și omenească în cer și pe pământ. Praznicul familiei creștine!

Îi mulțumim Fiului Dumnezeiesc că a venit în lume să Se nască și să crească, să ne mântuiască și Îl rugăm ca Apostolii Luca și Cleopa, „Doamne, rămâi cu noi acum și pururea și în vecii vecilor, Amin!”.

† **ANDREI**

Episcopul Covasnei și Harghitei